

ALOIS JIRÁSEK: Na dvoře Vévodském. ROMÁN.

zřídlo, že paní Scheibová tak nesměla, jako vrehní, neodvážil se. Brzy vrátil se vrehní a za nedlouho poroučel se Hlasivce. Když Scheibová dvorně se ukláněla, podala mu ruku, již políbil, a zvala jej k opětné návštěvě, při čemž obojí paně direktorovo značně se pohulo.

„Teď znáš už, Eliško, nevěstu?“ Dívka smutně se usmívá, kynula hlavou. „A bude brzy svatba?“ „Nikdy!“ „Ani a Hlasivcem?“ Eliška vyskočila, objala prudce svou tetu a sklonila hlavu na její prsa.

„Odpoledne seděl Hlasivce s Holubem ve svém pokoji a vypravoval mu, co se událo. Zmínil se o plánu, s jakým na zámecké přísl. a vylétl mu návrh, který byl vévodovi podal, doložil: „Vévoda by souhlasil a kdyby nebylo jiných, snad co nevidět by vydán byl patent, jímž všichni poddaní roboty se zbavují. Jsem přesvědčen, že vrehní bude proti tomu, a teď tím spíše, poněvadž jsem jeho sokem.“

„Ostatní přidají se k němu a bude jich nemálo,“ pravil vážně Holub. Především varuj se Arnoldiho. Zasloučil jsem něco z jeho řeči, z nichž patrně, že se mu tak podaří.“ „O něj by nebylo.“ „Ale vévodkyně —“ „Tak jest. Všichni se spojí a budou hledat u ní záštitu.“ „Ona mu přeje, toť skoro veřejným tajemstvím. Ať už mají ti lidé u dvora bystrý zrak a pozorují dobře.“

„Nebude-li Arnoldiho, nebude se o záležitost vévody starati.“ „Jest třeba vévodkyni si nakloniti.“ „Ano, toho milána nemožným učinit. Jest tomu tak — o velikých věcech rozhodují málečernosti.“ „Oh, ženské sukně! A jak to psaní!“ „Přečetl jsem, ale nejsem jist. Až jaké zprávy z Prahy přijdou. Jeden z nás padne. Udržím-li se, zvíťazím. Mnoho v tu slavnost doufám.“

Nade všechny však vynikal Tobiáš Podhájaký, regenschori a varhaník. Vypadal dnes jako mihulka, vymydlen, vyparáděn jako na slavnost, jakouž představení „Don Juana“ bylo. Na „slavnostovém“, hřebličkovém jeho kabátě nebylo ani poskvrny a pod kulatou bradou dnes mu jeho „drahocenná manželka“, jak jí někdy, chtěje ji zaladit, říkal, sama, bez pobízení uvázala bílý šátek v umčlou klíčku.

Stál s některými kolegy živě hovoře a zhuba se ze své i cizí tabatěrky posilňoval. Několikrát mrkl k oponě, kdež Mařenka dnes i Josífek měli vystoupiti, a zase ohlédl se po sedadlech i ložích. Vánde hojnost, nadbytek světla; vévodská lože krásnými draperiemi ozdobena, úradníetvo zámecké, pan purkmistr a několik konšelfů ku představení panem vévodou pozvaných, všichni v slavnostním oděvu a v lesklých uniformách. „Vidíte,“ pravil ku svým známým, „tohle to také mnoho dělá. Myslim, když je všecko tak slavné a nádherné, když člověk ví, že všichni poslouchají, vjede to člověku do ruky a jinak se to po strunách jezdi, než když člověk klukům musí předehrávat: „Když se ševci ženili —“

„Vidíte, Zelinko?“ Učitelův mládence by byl zase raději viděl, kdyby tak kapelník řekl: „Nechte toho, dnes nebude představení.“ Josef Kořínek seděl na židli vlecek zamýšlený. Co to na něho navěsíli! Zpíval ve sboru a přistrojili ho za španělského venkovana. Dival se na svou krátkou, sametovou kazačku s krátkými, úzounkými rukávky, na své nepřilís kulaté nohy, jež v nohavících skoro tak jako rukávy širokých nad oběje se mu prodloužily. Natáhl je před sebe, divil se té nápadné délce, vstal a zase usedl, přemýšleje, jak šat člověku změni. Toť mu nohy zrovna skokem narostly!

Z protějšek kulis vystoupil stkvělý, krásný pán, španělský rytíř Don Oktavio, ženich Donnny Anny, dcery guvernéra sevillského. Jaká krásná postava! Jak nádherný ten k tělu těsně přiléhající hedvábný a sametový šat, zářící zlatem, a lesklými cetskami! Premovaný pláštěk volně splývá mu s ramene a po boku leskne se rukojet lehkého kordu. Jak překrásné se mu douhá péra na kloboučku houpačí, jak lehounce a pyšně si vykračuje ten pán s tou krásnou tváří!

Při sám, toť Arnoldi! Josífek nemohl ho hned ani poznati; najednou ale sebou prudce trh a stáhl nohy pod židli. Don Oktavio, — Arnoldi — šel kolem; oh, dobře to Josífek viděl, jak se ten zpěvák po něm ohlédl a tak divně se usmál. Mladý podučitel se rozpálil hnevem. Ke všemu ještě všsměl! Obrátil se za Arnoldim, ale ten už zmizel za kulisami. Znovu se zamyslí a nevěšmal si, jak kolem zpěváci a zpěvačky, solisté i ze sboru již přistrojili neb k šatné spechající přicházeli, jak pomahači jeviště připravovali a jak tam před oponou se ozývali rozmanité zvuky laděných nástrojů v divně směsici za šumu přicházejícího obecenstva. Nebylo mu volno, Mařenku prve zahlédl, ale mluviti s ní nebylo možná. Hněvili se opravdu? Bude-li pak možná s ní promluvit? Tu jej klepl někdo na ramena.

Započnete dobře a končete dobře! Užívejte Dr. August Koenig's Hamburger Tropfen... nezázivnosti, nechutenství, bolestem hlavy. Jest to jediný prostředek, který má fytý účinek. Cena láhve 50c.

50,000 KNIŽEK ZDARMA PO POŠTĚ TAJNÉ NEMOCE MUŽŮ. Tato kniha obsahuje mnoho výrob. azen, a jest pravým z drojem vědy pro staré i mláde, kteří trpí slabostí, stracenou mužností, nervosní chorobou, otráven krve, kaparkou, neduhy žaludeční ledvín a mechytové. Kniha ta Vám objasni jak se „unžete vyléčiti doma a jistě. Pište nám český. Porada zdarma. Úřední hodiny od 9ti do 5ti Vneřili od 10ti do 2hé odpoldne. DR. JOS. LISTER & CO., 40 Jarborn St., SA 7 CHICAGO, ILL., U. S. A.

TELLMORE Jest vřetěný druh wisky, jejíž vřhradními rozosi ateli jsou Atlas Wine and Liquor Co., VELKOBOCHODNÍCI A IMPORTÉRI 659-61 Blue Island Ave., CHICAGO, ILLS. Zaručena dle vládního zákona o čistých potravinách a lékách. JOHN J. FLORIAN, cestující jednatel.

Riley Brothers Co. VELKOBOCHODNÍCI Likéry a doutníky Old Military Rye — Diamond R Rye N. B. Archer Bourbon. 1118 Farnham St. OMAHA.

Pro stůl. Ti, kdož dovedou oceniti výborný stůl nápoj obilný si zajistě naše „GOLD TOP“ lahvové pivo, Jest lehké, perlicí se a řízné a jako jest zdr. vé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody — není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdavá. Není to laciné pivo v nižádém smyslu, ale jest to ječmo z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazky. Dodává se v bednách a sice v lahvičkách kvartových neb pintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem. — Tel. Omaha 1542; Se Omaha 8. JETTER BREWING CO., vaří a lahvuji VYBORNÉ PIVO SOUTH OMAHA NEB

F. C. BLISS, prodáváč hovězího dobytka. F. F. WELLMAN, prodáváč vepřového dobytka. Bliss & Wellman, komissionáři v dobytku. Máme 20letou zkušenost v obchodu tímto. Za správnost ručíme. Naše rada bude vždy dána v zájmu zaslátého dobytka a nikdy v zájmu jatek. Postouíme každému spravčlivě a ručíme, že krajano obdrží nejvyšší cenu třím týdn panující dle jakosti dobytka. Zvláštní pozornost věnujeme dotazům krajanů. F. F. A. Wellman jest Čech a proto obraťte se na něho s plnou důvěrou. BLISS & WELLMAN, Room 254 New Exchange Bldg. Union Stock Yards, So. Omaha, Neb.

SEVERO-NĚMECKÝ LLOYD Pravidelná poštovní a paroplavební doprava z Baltimore do Brémenu přimo po nových dvostranných poštovních parnicích od 7,500 do 10,000 tun snosnosti. Rhein, Main, Neck ar, Cassel, Breslau, Koeln, Hannover, Frankfurt, Brandenburg, Chemnitz. II. kajuta z Baltimore do Bremen od \$52.50 nahoru. Tyto parníky mají pouze jedni tři do kajutní, jež označena jest jako II. kajuta. Výše jmenované parníky jsou vříd adné nové, vřetěbné zbudované a salony ostřené, pokoje kajutní na palubě. E lektřické osvětlení ve všech prostorách. Další správy podává jí generální jednatel: A. SCHUMACHER & CO., No. 7 S. Gay St., Baltimore, Md. H. CLAUSENIUS & CO., 95 Dearborn Str., Chicago, Ill. sneh jejich zkušenci v česku. Předplatte se na „Pokrok,“ \$1 ročně.

Přijde! Očekávala jej tak netrpělivě, až jí srdce živěji zabušilo. Rozvažovala o veřejném dnu a zase, jak bude Antonín tetou i strýcem přivítán — V tom paní Marta, blížě přisednuvši, hlasem tichým jí zvěstovala novinu, tak neočekávanou a neobyčejnou. Povzděla, že se u nich mnoho změni, že už nezůstanou tak v tichosti a sami a to proto, poněvadž pan strýček se — ožení.

Eliška se podivila, ale tak jako na tetu na ni zpráva ta nepůsobila. Snad by to cizího člověka více zajímalo, než ji. Nemilovalat strýce, ba odlehčilo se jí vždy, kdy z domu odešel. Očkem zeptala se tety, koho sobě vyvolil a kdy bude svatba, ale na to jí paní Marta velmi neurčitě odpovéděla. Po té odešla do kuchyně. Za chvíli vešel do druhého pokoje strýce a stánu u dveří. Eliška, očekávající tetu, se zalekla. Chvilku stál a mlčky na ni hleděl.

Už se přiblížil a usmívaje se hovor začíná. Usedl naproti Elišce. Začal opatrně, z daleka. Za řeči nezaenkalo jeho obočí ani jednou, jen oči někdy málo přimhouřil k laskavému úsměvu. Podotkl něco zkrátka o minulosti, připomenul, jak vždy jí přál, že vždycky na to myslil, aby jí jak náleží opatřil, aby byla šťastnou. Eliška, majíc z počátku sklopeny oči, pozvedla nyní k němu udivěný zrak. Nerozuměla mu, nevěděla, kam míří. Snad chce, poněvadž se ožení hodlá, aby z domu odešla, aby nově paní nepřekázala.

Vrehní na okamžik umlknuv, jal se znova hovořiti. Dnes mu šla slova ještě obtížně, ale víc a více blížil se k rozhodnutí. Povzděl, že hodlá se brzo oženiti. „Snad ti tetu pověděla?“ Eliška přisvědčila. Co chce? Proč jí vypravuje o svém úmyslu? „Zdaž ti už ostatní pověděla?“ „Nie vie!“ Vrehní se zamlel. Tedy nepověděla. — Snad jí nechtěla vše najednou říci, připravuje jí poněmhu. Ale nechtěl okolů, chtěl rozhodnutí. Byl už jednou na cestě, nevrátil se. A když dopovéděl, byla mladá dívka ohromena. Návrh ten působil jako rána z čista jasna. Zůstala nemuta, bez vlády a všechno myšlení jako zaručeno tím strýčkovým slovem. Jeho ženou!

vésti mohl, že, kdyby se i v úradu svém udržel, nikdy přilís stkvěleho postavěni se nedomůže. Starý záletník ukázal především na věci, ženám vůbec lichotící: bohatství, lesk, nádhru, panství — mluvil sladce, lichotně přemlouval. Ale, když znova o slovo žádal, uslyšel jako prve zápornou odpověď. Obojí jeho se prudce zachvělo, zrak jeho se hrozivě zaleskl. Byl všecek rozčilen. „Neupustíš tedy od něho?“ ptal se přitlumeným hlasem. „Nikdy.“ „Pak se rozloučíš se mnou,“ pravil hrozivě. Eliška rozuměla, co tím myslí, ale nezměnila svou odpověď. V druhém pokoji ozvaly se hlasy. Vrána vstal. Sotva že ještě do dal: „Rozmyslil si,“ a již vstoupil do pokoje Hlasivce a za ním paní Scheibová.

Když vévoda byl z pracovny odešel, také Hlasivce práci dokonav, odebral se odtud a zaměřil na to do bytu direktorova, kdež náhodou na chodbě s paní Martou se potkal. Hlasivce neočekáváje přilís laskavého přijetí, byl vřidností paní Scheibové nemálo překvapen a povzburzen. Když do prostředního pokoje vstoupil, prohodila jako mimochodem, při tom zvláště se usmívaje: „Máme tu dnes námluvy!“ Scheibová viděla prve, že pan bratranec do pokoje vstoupil, kdež takou chvíli už prodlíval, a hned také věděla, proč se tam odebral. Hlasivce jí však nerozuměl, když se mu o námluvách zmínila; ale spatřiv vrehního a Elišku, porozuměl.

Eliška byla všecka rozochvěna strýčkovým návrhem a řečí. Když spatřila svého ženicha, jakoby veliká tíže s ní spadla; jádělav svého ochránce a svou podporu. Odešla volně a radostným pohledem vítala Antonína. Vrehní to zpozoroval a jsa ještě zápornou odpovědí své neteře podrážděn, nebyl s tu, aby se opanoval. Píchlavé oči hrozivě se zalesknuly, vítaly nelaskavé hosta. V ten okamžik, kdy byl odbyt, měl laskavě toho vítati, pro kterého se mu pokažení dostalo. Ale vévodského tajemníka, kterémuž nad to dle řeči všech pán jeho tolik přeje, nebylo radno urážiti. Proto se přemáhal. Usedl. Když vrehní nebo Eliška měli hovor začíti, bylo by trapně ticho nastalo. Ale tak u držovali hovor Hlasivce s paní Scheibovou.

Hlasivce téměř výhradně s paní tetou se bavil, snaže se i vrehního do hovoru zavěsti. Ten však jakoby rozřáti nemohl, a když pak Határek, netivě zaklepav, ve dveřích se objevil, nosa pod pažím svazek akt, vstal vrehní nápadně rychle a ochotně. Omluviv se, na okamžik, odešel do své pracovny. Jako by dusně mračno zmizelo. Teď teprve odvážila se Eliška sánie k Antoninovi vabědnouti: „Milostivá paní, zde?“ ptal se rychle. Scheibová porozumívá, kynula hlavou. Tedy tušil dobře. Zde byly námluvy! Zrak jeho setkal se s Eliščiným. Jak by se byl rád dále tápal, jak rád několik povzburujících slov své nevěstě řekl, než, ačkoli se mu